



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **R. Z.**, zastoupený JUDr. Alešem Pillerem, advokátem se sídlem Veselá 237/37, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2015, č. j. 41 A 87/2014 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řídičů (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 5. 2014, č. j. 298/2014-160-SPR/4, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno opravné rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „krajský úřad“) ze dne 31. 10. 2013, č. j. JMK 124735/2013, sp. zn. S-JMK 85116/2013/OD/Ro.

Rozhodnutím krajského úřadu byla podle § 70 správního řádu provedena oprava písemného vyhotovení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013, č. j. JMK 85116/2013 o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 22. 5. 2013, č. j. ODSČ-10935/13-SU/PŘ. Oprava byla provedena ve výrokové části, v odůvodnění ve větě 1. a v rozdělovníku tak, že bylo opraveno chybně uvedené datum

narození obviněného z přestupku R. Z. (tj. stěžovatele), když namísto správného data narození bylo chybně uvedeno datum X.

Stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014 především namítal, že v opravovaném rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 došlo k zásadní chybě v označení osoby stěžovatele, jelikož v něm byl nesprávně uveden den, měsíc i rok narození, a to v záhlaví rozhodnutí, v odůvodnění a na obálce doporučené zásilky. Stěžovatel je přesvědčen, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení správního řádu v ustanoveních o doručování, čímž byl zkrácen na svém právu na využití zákonných opravných prostředků, jakož i na svém právu podat správní žalobu. Neztotožnil se s názorem žalovaného a krajského úřadu, že postačila pouze oprava chybných dat narození. Dále stěžovatel namítal, že se žalovaný nezabýval jeho právem na řádné a včasné doručení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013. Byl zkrácen na svém právu na řádné doručení zásilky obsahující uvedené rozhodnutí, protože mu na poště po předložení občanského průkazu odmítli předat zásilku proto, že není osobou uvedenou na zásilce. V důsledku chyby v identifikaci adresáta stěžovatel nemohl rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 řádně a včas převzít. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti opravnému rozhodnutí podle názoru stěžovatele nerespektuje § 20 odst. 2 správního řádu a přehlíží, že nelze fikcí doručovat rozhodnutí neexistující osobě.

Krajský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014 neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Krajský soud vzal za jednoznačné, že v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 bylo původně uvedené datum narození stěžovatele zjevně nesprávné; datum narození stěžovatele určitě nemohlo být X. Podle krajského soudu ovšem oprava provedená opravným rozhodnutím nijak nezasáhla do smyslu ani obsahu výroku opravovaného rozhodnutí. Oprava rozhodnutí byla dle názoru krajského soudu provedena v souladu s § 70 správního řádu, jelikož provedenou opravou nedošlo k žádné změně materiálního obsahu opravovaného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.

Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení otázky doručování nepravomocného rozhodnutí, otázky procesního práva účastníka na doručení rozhodnutí a práva na odvolání proti řádně doručenému rozhodnutí, jak namítal již v žalobě. Stěžovatel je přesvědčen, že v důsledku doručování fikcí neexistujícímu subjektu chyběly podmínky pro řízení a podmínky pro nabytí právní moci rozhodnutí.

Konkrétně namítá, že se krajský soud nijak nevypořádal s klíčovým žalobním bodem, že stěžovatel byl chybou v datu narození zkrácen na svých procesních právech. Krajský soud se zabýval jen oprávněností rozhodnutí ze dne 31. 10. 2013 o opravě chyby v datu narození. Pro chybné datum narození, které bylo uvedeno na zásilce, ovšem bylo stěžovateli doručováno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 nesprávně fikcí, přičemž tato zásilka nebyla pracovníkem pošty stěžovateli, ačkoli předložil občanský průkaz, vydána. Stěžovatel zdůraznil, že nelze doručovat fikcí rozhodnutí, v němž byla místo jeho osoby uvedena osoba neexistující.

pokračování

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by se jeho postavení nezměnilo v případě, v němž by krajský soud jeho žalobě vyhověl. Zastává názor, že vyhovění žalobě by současně znamenalo zrušení rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013 (zřejmě myšleno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 5. 2013 v přestupkové věci stěžovatele; pozn. kasačního soudu) a následně by došlo k opětovnému řádnému doručení rozhodnutí ve věci samé. Jiný postup by podle stěžovatele znamenal nerespektování ustanovení správního řádu o doručování rozhodnutí správního orgánu adresátovi (§ 20 odst. 2 správního řádu).

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Z kasační stížnosti plyne, že hlavní okruh námitek stěžovatele se týká otázek doručování a nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 a nikoliv žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014 a opravného rozhodnutí krajského ze dne 31. 10. 2013. Stěžovatel se přitom domnívá, že krajský soud je v nyní projednávané věci oprávněn v případě vyhovění žalobě zrušit také rozhodnutí správních orgánů ve věci vlastního přestupku stěžovatele. V této souvislosti stěžovatel namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se všemi žalobními body, zvláště s námitkou zkrácení jeho procesních práv v důsledku chybně uvedeného data narození v rozhodnutí týkající se jeho přestupkové věci.

Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel směšuje a zaměňuje dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí o přestupku ve věci samé vedené podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí dle § 70 správního řádu.

Nejvyšší správní soud proto považuje za nezbytné zdůraznit vymezení předmětu řízení v nyní souzené věci.

Krajský soud správně konstatoval, že předmětem řízení o žalobě stěžovatele bylo opravné rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno podle § 70 správního řádu, a nikoliv správní rozhodnutí o přestupku stěžovatele. Tím, že stěžovatel svou žalobou napadl rozhodnutí o odvolání proti opravnému rozhodnutí krajského úřadu dle § 70 správního řádu, sám v souladu s dispoziční zásadou vytýčil meze následného soudního přezkumu. Činnost krajského soudu proto byla ohraničena takto vymezeným rámcem (rozsahem napadení správního rozhodnutí a skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí).

Úlohou krajského soudu proto bylo přezkoumat zákonnost a správnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. 298/2014-160-SPR/4, podle právního a skutkového stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, a to v mezích stěžovatelem uplatněných žalobních bodů (srov. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Z hlediska takto vymezeného předmětu řízení krajský soud posuzoval žalobní námitky stěžovatele a Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu ve vztahu k stěžovatelem uplatněným žalobním bodům a tomu odpovídající žalobní argumentaci.

Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

V rámci správního řízení o odvolání proti opravnému rozhodnutí a v navazujícím soudním řízení o žalobě se tak zkoumá pouze splnění podmínek pro postup dle § 70 správního řádu. V této souvislosti je nezbytné zdůraznit, že těmito prostředky zásadně nelze dosáhnout revize skutkových a právních závěrů obsažených v opravovaném správním rozhodnutí.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné aplikovat institut opravy zřejmých nesprávností pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními, jež prokazují jejich správné znění. Naopak není možné měnit vlastní skutková zjištění, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, nebo jejich právní posouzení. Nelze připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Institut opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin, k opravám dat, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Oprava dle § 70 správního řádu nemůže být použita ke změně vlastních opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností. Vady rozhodnutí, které nenaplnují podmínky § 70 správního řádu, lze napravit pouze cestou řádných či mimořádných opravných prostředků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ze stejných úvah a judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu vycházel také krajský soud, který na zmíněné rozsudky zdejšího soudu správně odkázal.

Pro úplnost považuje kasační soud za vhodné poukázat také na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56, podle kterého platí následující: „*Opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu z roku 2004, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Takovéto rozhodnutí je proto rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., žaloba proti němu však bude přípustná jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (odvolání podle § 70 in fine správního řádu z roku 2004). Smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu z roku 2004 není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení [...] opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí.*“ (...)

pokračování

„Jiné vady rozhodnutí, které nenaplňují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu.“ (...) „Nejvyšší správní soud je tobo názoru, že vydání opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemá za následek, že by dnem doručení opravného usnesení začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, k němuž se vztahuje opravné rozhodnutí.“

Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008 - 174). Opravným usnesením (v případě správních orgánů opravným rozhodnutím) přitom nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok opravovaného rozsudku/rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publ. pod č. 1177/2007 Sb. NSS).

Z citované judikatury je zřejmé, že vydání rozhodnutí podle § 70 správního řádu je možné pouze v případě výskytu méně závažné zjevné nesprávnosti, jejíž opravou nedojde ke změně vlastních skutkových zjištění či provedeního právního hodnocení, tj. ke změně vlastního obsahu opravovaného správního rozhodnutí. Nesprávností ve smyslu zmíněného ustanovení může být pouze méně významná chyba, zkomolenina či překlep, např. chyba v letopočtu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, a ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 - 66), chyba v parcelním čísle pozemku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214) nebo chyba spočívající v rozhodnutí o „zamítnutí rozhodnutí“, a nikoliv „zamítnutí odvolání“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 Afs 84/2009 - 64). Zřejmou méně závažnou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu je také mylné uvedení data narození účastníka řízení (stěžovatele).

Ze správního spisu plyne, že provedená oprava se týkala výrokové části, odůvodnění a rozdělovníku rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Brna o přestupku ze dne 22. 5. 2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Opravným rozhodnutím krajského úřadu bylo opraveno chybně uvedené datum narození obviněného z přestupku (stěžovatele), a to tak, že namísto chybně uvedeného data narození X bylo uvedeno správné datum narození stěžovatele, tj. Y.

Krajský soud provedenou opravu v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 posuzoval s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu stěžovatele a v návaznosti na výrok předchozího správního rozhodnutí. Dospěl k závěru, že se jednalo o řádně provedenou opravu zřejmé nesprávnosti ve smyslu § 70 správního řádu. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

Z výroku samotného opravného rozhodnutí krajského úřadu, jakož i z výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, a to ve spojení s jejich odůvodněními, je nepochybné, jaká nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 byla opravována. Opravné rozhodnutí splňuje požadavek určitosti a jasnosti kladený na opravná rozhodnutí, jak se k němu blíže vyjádřil např. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 700/2001, publ. pod č. 49/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Rovněž je nesporné, že omyl v psaní musel být zřejmý komukoli (jak správně podotkl krajský soud, chybně uvedené datum narození stěžovatele „X“ vyvolávalo absurdní situaci, kdy se stěžovatel měl teoreticky narodit až po datu jím spáchaného přestupku „1. 4. 2013“).

Krajský soud proto správně usoudil, že opravou posuzované nesprávnosti ve výroku rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 nedošlo k změně či doplnění výroku správního rozhodnutí o přestupku stěžovatele. Oprava zřejmě nesprávnosti provedená opravným rozhodnutím krajského úřadu byla učiněna v souladu s podmínkami stanovenými v § 70 správního řádu a nevedla ke změně materiálního obsahu odůvodnění opravovaného správního rozhodnutí. Žalovaný opravné rozhodnutí krajského úřadu k stěžovatelem podanému odvolání náležitě posoudil a nelze mu vytýkat procesní či věcné pochybení.

Námítky stěžovatele, které se týkají otázek doručování a právní moci rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013, jsou zjevně nedůvodné.

V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit, že názor stěžovatele, že krajský soud byl v této věci oprávněn v případě vyhovění žalobě také zrušit meritorní rozhodnutí správních orgánů v přestupkové věci stěžovatele, je mylný. Jak již bylo rozvedeno, opravou zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemůže dojít ke změně práv a povinností upravených rozhodnutím, které se opravuje.

Ve věci je ostatně zjevné, že doručováním opravovaného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 nedošlo ke zkrácení procesních práv stěžovatele, neboť mu nebylo znemožněno podání správní žaloby proti opravovanému rozhodnutí.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Počátek běhu lhůty k podání žaloby tedy spojuje § 72 odst. 1 s. ř. s. s doručením rozhodnutí tomu účastníkovi, který rozhodnutí žalobou napadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004 – 84). Oznámení správního rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. přitom odpovídá oznámení správního rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88). Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že případné nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a další v něm citovanou judikaturu).

Stěžovateli proto nic nebránilo v podání žaloby proti opravovanému rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 ve dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. poté, co se skutečně s jeho obsahem seznámil. Okamžik, kdy měl stěžovatel prokazatelně možnost se s obsahem tohoto rozhodnutí seznámit, je třeba považovat za doručení se všemi jeho účinky. Posouzení otázky, kdy se tak stalo, ovšem není předmětem tohoto řízení z důvodů, které byly vysvětleny již výše. Proto jen na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2015, č. j. 5 To 38/2015 – 122, plyne, že podle sdělení Pošty Hustopeče bylo opravované rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2013 stěžovateli po uplynutí úložní doby vloženo do jeho domovní schránky dne 6. 9. 2013.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto jí v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu